

det ærede Medlem, at vi Andre skulle betale 2 Rd. 78 Sk. for den Nigsdaler, som Bygningshaandværkeren fortjener; men dette er en dyr Daler. At give 2 Rd. og 78 Sk. for den Daler, Bygningshaandværkeren faar, er dyrt betalt, tilmed naar vi samtidig tage Fortjenesten bort fra forskjellige Andre. Nu har det ærede Medlem imidlertid udfundet, at det ikke er Mestrene, der er Tale om, men Svendene. Derfor altsaa Forholdet var dette, at hvis Bygningshaandværkerne ikke kunde lade forfærdige Dørfarme, Vinduesrammer, Tegnebrædter og Arbeidsborde, saa gik hans Svende paa Gaden og havde ingen Fortjeneste, kunde der endda være nogen Raason deri; men er det Forholdet herhjemme, at der f. Ex. blandt Bygningsmændene er en overstrømmende stor Mængde Arbeidere, eller er det Forholdet, at der er ganske faa? Er det ikke Sagen, at det for Tiden er overordentlig vanskeligt at faa tilveie de Svende, Bygningsmændene bruge, og at dette Forhold hverken er fra igaar eller iforgaars, hverken fra ifjor eller i Mar, men at det allerede har været saaledes i de sidste 20 Aar, og er det ikke en given Sag, at i det Dieblif det bliver slaaet fast, at vore Bygningsmændene ikke kunne staa sig ved at lave f. Ex. Vinduesrammer og Dørfarme, og disse Ting blive leverede fra Sverig, saa ville Bygningsmændene slaa ind paa andre Ting? Hvad vilde man sige, om En forlangte, at alt Lønner skulle indføres fra Sverigs Skove i den Tilstand, hvori det blev sældet, og at det skulle være danske Arbeidere, som huggede Barken af det og indrettede disse Træstammer til Planker, Brædter og Lægter, og at den Fortjeneste, der faldt derpaa, skulle helt komme danske Arbeidere til Gode, idet det var et Erhverv, man vilde flasse dem, hvad vilde man dømme om den Mand, der sagde dette? Man vilde sige, at det var den usofstandigste Oekonomi, der kunde existere, thi det samme Arbejde kan udføres paa selve Produktionsstedet for $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{10}$ af Prisen, men det, hvorom jeg her taler, er nogaagtig det Selskammene. Den forsløbige Bearbejdelse, som disse Træslager undergaa paa selve Stedet, hvor de produceres, er af den Natur, at den ikke gjør dem til færdige Arbeider i Stedet for at være Raamateriale, den gjør dem kun til halvt forarbejdede, halvt færdige Sager, og Enhver, der tror, at man kan sætte et Hus op her i Danmark alene ved Hjælp af de Dørfarme og Vinduesrammer, man faarovre fra Sverig uden iøvrigt at bruge Bygningsmændene, taler som den Blinde om Farverne. Det er aldeles givet, at der er en Masse Arbeider for Bygningsmændene selv med disse Gjenstande, og altsaa jo flere vi komme til at indføre af dem, desto mere Arbejde vil der være; jo flere Huse vi bygge, jo flere Døre vi bruge, desto mere Arbejde vil der være for disse Folk. (En Stemme: Lappestræddere.) Ja, de ere slet ikke saa daarligt stillede; der er mangen en Mand, som maatte

ønske, at han ikke var en stor Strædder, men en Lappestrædder. Lappestrædderiet er en meget henfigtsmæssig og for Samfundet gavnlig Profession, og der er mangen en Mand, for hvem Strædderprofessionen paa det store Omraade er gaaet galt, og som kommer langt bedre ud af det ved at være Lappestrædder, end ved at være en stor Strædder og gaa fallit. Iøvrigt maa man ikke tage Sagen saaledes, som om det var nedværdigende for Bygningshaandværkeren herhjemme at behandle det Materiale, han faar fra fremmede Steder. Derfor dette skulle være Tilfældet, vilde det virkelig se ilde ud, thi vi faae baade med Hensyn til vore Bygninger og andre Ting mange Gjenstande, der ere halvt forarbejdede i Udlandet og blive gjorte færdige herhjemme, til hvilket Arbejde der udføres baade Indsigt og Dygtighed. Det er ogsaa denne Bæren paa selve Stedet, som indeholder en stor Besyttelse for Haandværkerne lige over for den kunstige Besyttelse, som det ærede Medlem vil flabe. Det er urimeligt og ufornuftigt, saaledes som Tilstanden nu er ordnet, men der var endda en Forudsætning, under hvilken man kunde bære det Ufornuftige og finde det fornuftigt, og det var, dersom Staten fik nogen Indtægt deraf. Men naar vi nu kaste et Blik paa de Oplysninger, der ere givne, og f. Ex. ville se, hvad forarbejdet Træ hidtil har indbragt Staten med den aldeles mærkværdig høie Lold, som er derpaa, saa forbauses man jo ved at se, at Statens Indtægt af Lolden for disse halvt forarbejdede Gjenstande kun er omtrent 3,290 Rd. Det findes under Positionen „Lønner og Træ“; firske Trævarer gaar fra, uforarbejdet Lønner gaar fra, grovt Lønnermandsarbejde, Ribestaver gaar fra, Nips osv. gaar fra, og der bliver kun tilbage, at tildannet Hus- og Skibslønner har tilsammen indbragt den danske Statskasse 3,293 Rd. Det er dog aabenbart, at Staten, for hvem dette fortrinnsvis er et Afgiftsspørgsmaal, handler meget ufornuftigt ved at beholde en Lold, som paa en saa nyttig og almindelig anvendt Gjenstand giver en Indtægt, der ikke naaer 3,300 Rd., og at Staten handler mange Gange fornuftigere ved at nedsette Lolden paa en saadan Maade, at den virkelig derved faar Noget ind i Statskassen, thi dette kunde ske til alle Parters Fordel og til Jagens Skade.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Loldloven staaer et andet, der vel ikke direkte foreligger, men som dog efter den Anledning, der allerede i indværende Samling er givet, ret passende kunde berøres, og det er Spørgsmaalet, om den Del af den offentlige Administration, som indkræver Loldafgifterne. Under Finantslovens første Behandling yttrede den ærede Nigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) derom nogle faa Ord. Det ærede Medlem anstillede i det Hele en Betragtning over Embedsmændene og over den usoforvarlige Maade, hvorpaa Embedsmændene i det Hele taget røgtede deres Svern, navnlig der-